

הארץ

"הלקוחות שלי הם בכירים במשק, כאלה שקוראים הארץ. לא היית מאמינה שהם לקוחות זנות"

היא בת 32, אם לילד קטן, והיא מספרת בגילוי לב איך נראים חייה בקצה
היוקרתי, לכאורה, של עולם הזנות

עקוב

איילת שני | צילום: אבישג שאר ישוב | איורים: נטעלי רון-ח

2022, 10:28 בנובמבר

תציגי את עצמך.

אני קלי. אני בת 32. אמא לילד קטן. ואני מה שמכונה — נערת ליווי.

מה זה בעצם אומר נערת ליווי?

נגיד שהייתה קיימת סקאלה של בנות שעובדות בזנות, אוקיי? סקאלה מדומיינת. כאילו יש הבדל בין זנות לזנות. אז אם בקצה אחד של הסקאלה יש את הבנות שעובדות ברחוב, אני, כביכול, בקצה השני. אבל רק כביכול. פעם הייתי אצל לקוח קבוע שלי שגר בפנטהאוז בתל ברוך. יצאתי רגע למרפסת, עם כוסית וויסקי הכי יקר ביד, שונאת כל רגע, מתפללת לברקים ולרעמים שבשנה הבאה אני אהיה במקום אחר. מתחתי אני רואה את הבנות של תל ברוך. הן עומדות ברחוב, בגשם, ואני בדירה מעוצבת, אבל אין הבדל בינינו. כולנו טראומטיות. כולנו, בהרבה מובנים, שונאות את עצמנו. זה שהן בחוץ ואני עם הוויסקי במרפסת לא גורם לי לשנוא את זה פחות. הרגשתי שאני רוצה לחבק אותן. להגיד — אני למעלה עכשיו, אבל אני איתכן למטה. כולנו שיכורות עכשיו. כולנו על סמים כאלו ואחרים עכשיו.

כי חייבים טשטוש. אי אפשר בלי.

אי אפשר. מה פתאום.

ספרי לי.

אף לקוח לא רוצה מישהי בדיכאון, שחושבת על החיים, על הילד שלה. כשאת עם לקוח את צריכה להיות שמחה. את צריכה לשדר שכיף לך, שזה מיוחד עבורך, שאת מאושרת מכל רגע איתו. כדי להגיע למקום שבו אני מצליחה לזייף את החיוך ואת השמחה, אני צריכה למחוק את כל מה שיש לי במוח. אני

לא יכולה להיות שמחה כשאני מודעת למה שקורה לי. אם אני אחשוב על זה, אני אתחיל לבכות. אז מרימים עוד כוסית. אז עושים עוד שורה. Let the party begin. הרבה פעמים הלקוח עצמו ידרוש את זה. נו, תיקחי, מה את נראית מבואסת, באתי ליהנות. בואי, הכנתי לך. מה זהו, רק שורה אחת? רק כוסית אחת? את לא רוצה לעצבן לקוח. את תמיד חייבת למצוא חן בעיניו. לא רק בגלל הכסף. גם בגלל הביטחון האישי שלך. אני לא מכירה אף אחת שיכולה להיות היא עצמה בעבודה הזאת. חייבים טשטוש.

יש שמתארות חוויות של דיסוציאציה.

גם אני דיסוציאטיבית הרבה פעמים, אבל עדיין צריכה חיזוק. אסור שיישאר לי אפילו פירור קטן של תודעה. הסמים והאלכוהול מביאים את הדיסוציאציה הרבה יותר מוקדם.

על מה את חושבת תוך כדי?

לרוב אני לא חושבת על כלום. פתאום אני פוקחת את העיניים ומבינה שעברה שעה ורבע. זו הדיסוציאציה. אם אני כבר חושבת, אלה בדרך כלל מחשבות פרקטיות — איך אני מסיימת את זה כמה שיותר מהר. מה אני צריכה לעשות כדי שהלקוח יהיה מרוצה, שלא יתלונן עליי לפימפ שלי. איך אני לא אעצבן אותו, כדי שאני אקבל את הכסף והכל יילך חלק ויהיה בסדר. איך אני יוצאת מפה לא חבולה. לפעמים הבן שלי עולה לי במחשבות, ואם אני לא מצליחה לסלק אותו, אז אני אומרת לעצמי תחשבי מה היעד — מיטת מעבר. את קונה לו מיטת מעבר. היעד שלך זה חוג של הילד. את פה בשביל החוג.

איך הם מגיעים אלייך?

דרך הפימפ. הוא מכיר את כל הבנות — גם ברמת הנתונים הפיזיים והמראה וגם מבחינת ההתנהגות וקווי האופי. הוא מחבר בין הבנות לבין הלקוחות.

כלומר, יש תפריט? אני רוצה מישהי בלונדינית, גבוהה וצרודה?

יש תפריט. הלקוח מתקשר, נותן את רשימת המכולת שלו, והפימפ מתאים לו בחורה, בדיוק כמו שהוא רוצה. אם מה שהלקוח רוצה לא נמצא בתפריט, אז ייצרו את זה בשבילו. זה גם עניין של מחיר. לכל בחורה בתפריט יש מחיר אחר.

תארי לי את שגרת העבודה שלך.

לילה. הילד שלי ישן. אני מתחילה להתארגן, להתאפר, להתלבש. אני כבר יודעת מי הנהג שייקח אותי היום. הוא יחכה לי מתחת לבית, אני מזהה את הרעש של האוטו. אני מוכנה עם הבגדים והאיפור, אני קוראת לזה המדים שלי. זהו. אני נכנסת לאוטו, ואנחנו יוצאים. בדרך אני מנסה להבין מהנהג, ככה בין השורות, לאן אני הולכת.

למה בין השורות? הוא לא אומר לך?

תלוי מי. יש נהגים נחמדים שאומרים. אם יש נהג עצבני, הוא לא מדבר איתי בכלל.

ואת לא יודעת כלום? הכל קורה מעל הראש שלך?

כן. גם הפימפ לא מדבר איתי, הוא מדבר רק עם הנהג. הם סוגרים הכל ביניהם, גם את המחיר. אני יודעת את רמת המחיר שלי בתפריט, אז אין ממש הפתעות. כשאנחנו מגיעים לכתובת, הנהג אומר לי זה המחיר ואלו השעות. אני עולה למעלה. סיימתי, חוזרת לאוטו, הנהג לוקח לי חצי מהסכום, ואנחנו נוסעים ללקוח הבא. ככה עד הבוקר. מלקוח ללקוח. אני מסיימת את הלילה הזה לא בקו השפיות. מי שיוצאת מהבית ומי שחוזרת אליו זו לא אותה אישה.

וככה זה כל לילה, כל הלילה?

כן. אתמול היו ארבעה, שלשום שמונה או תשעה, לא זוכרת. מה שמשתנה זה הזמן. אם אני אצל לקוח קבוע, זה יהיה הרבה זמן. אני אשאר אצלו חצי מהלילה, לפעמים רוב הלילה. זו אחת הסיבות שאני תמיד מנסה להתחבב על הלקוח, תמיד מסכימה לעוד סמים ועוד אלכוהול, כי זה אומר שהוא ישאיר אותי איתו. אני רק מתפללת שהוא ירצה אותי עוד, ישאיר אותי עוד שעה, עוד שעתיים, כדי שאני לא אצטרך ללכת לעוד לקוחות.

אמרת קודם — לכל בחורה יש מחיר אחר. איך קובעים את המחיר?

תלוי. זה לא קשור רק במראה. נגיד, אם הבחורה היא ככה בדאון, אז ייתנו אותה למישהו שלא מעניין אותו עכשיו תקשורת ושיחות, אלא לתקתק. זה מה שנקרא תקתוקייה.

מה זה תקתוקייה?

תקתוקייה זה שהבנאדם רוצה לתת בראש. מה שיבואיבוא. לא אכפת לו מהי, מיהי — העיקר שיש גוף. לעומת זאת, יש גברים שרוצים שזה ממש יהיה כמו דייט, הם רוצים לשבת בסוויטה, עם מישהי שתחמיא להם, שתתעלף מהם.

הם רוצים גם חוויה רגשית. מה שנקרא Girlfriend experience.

כן. זה גבר שרוצה להרגיש שהוא שווה, שהוא מוצלח, שהוא חכם, שהוא כל יכול, שהוא מרשים.

אני נתקלתי בזה לראשונה בעמוד הפייסבוק — **When he pays**, שמביא ציטוטים מאתרים שבהם זנאים ישראלים מדרגים את הנשים, בין היתר בכפוף לחוויה הרגשית שסיפקו להם. איזו זוועה. את יודעת, זה אולי אמור להיות נוגע ללב שמישהו צריך ללכת לאישה בזנות כדי שהיא תחבק אותו, אבל בעצם זה אפילו יותר אלים ותוקפני לדרוש את זה. לצרוך גם רגש. לכפות גם רגש.

זה מה שמזר. רוב הלקוחות שלי הם אנשים שלא תאמיני. אנשים סופר־משכילים. אנשים בעמדות בכירות במשק. אנשי העולם הגדול. אנשים שקוראים את העיתון הזה. אנשים שאת לא מתארת לעצמך שהם יהיו לקוחות זנות, כי את מצפה מאנשים נאורים לגלות רגישות בסיסית ולהבין מה הם עושים. כשהחלטתי לדבר איתך אמרתי לעצמי — מעניין אם הם יבינו שזו אני שמדברת. כי הם יקראו. אני בטוחה שהם יקראו.

ומה עדיף מבחינתך? מישהו שזה מבחינתו עניין כמעט טכני, או מישהו שרוצה שואו?

הכל משפיל באותה מידה. ההעדפה היחידה שיש לי היא למישהו שאני מכירה. מעדיפה לקוח קבוע. מבחינת הביטחון האישי שלי — אני יודעת שהוא לא ינסה לריב איתי על הכסף, או לשדוד אותי או לפגוע בי.

כשאת עולה לדירה או לחדר במלון — את מוגנת באופן כלשהו? אם הדברים מסתבכים, יש מישהו שאת יכולה לקרוא לו?

אף אחד.

לנהג?

לא.

וזה לא נדיר שפוגעים בך.

ברור.

ספרי לי.

אני אפילו לא יודעת מאיפה להתחיל. עשו לי כל דבר רע או מפחיד שאת יכולה לחשוב עליו. קשרו, הצליפו, הרביצו. הצמידו לי לעור חפצים רותחים. אנסו. תראי, בכל הזדמנות שיש כסף, סמים, אלכוהול, רצון לברוח מהמציאות — לא רק שלי, הרי גם הלקוח בורח מהמציאות — זה מתכון לזה שכל השדים ייצאו. אתה יכול גם לשחרר אותם, הרי אף אחד לא יגיד לך לא. כי מה אני אעשה? אני אתלונן? אני אלך למשטרה ואגיד להם אני זונה, ואנסו אותי? אני זונה והרביצו לי? הם יצחקו לי בפנים. לפעמים אני באה לבית של לקוח, אחרי שאמרו לי שמדובר בלקוח אחד, ופתאום יוצאים מהחדר ארבעה.

אין לי אוויר.

זה קרה. לא פעם, לא פעמיים ולא שלוש.

ומה את יכולה לעשות בסיטואציה כזו?

רק לדבר אליהם יפה. לנסות לדבר ללב שלהם. לא להרגיז אותם.

* * *

איך הגעת לעיסוק בזנות?

זו שאלה ששאלתי את עצמי הרבה פעמים. קשה לומר שיש סיבה אחת. זה בעצם מכלול של דברים שהבשילו למקום שבו אני נמצאת היום. בלב שלי אני יודעת שאת לא נהיית זונה, את נולדת זונה. זה רצף של אירועים בחיים שפשוט ברור לך שזה זה.

באמת? זה היה ברור לך?

כן. כשהייתי ילדה לא ידעתי מה זה נערת ליווי, אבל היום אני יכולה להגיד שזה מה שעשיתי כבר בגיל ארבע.

תסבירי.

אני לא גדלתי עם ההורים שלי. גדלתי אצל סבא וסבתא. סבא שלי אלכוהוליסט, סבתא שלי סובלת ממחלות נפש. זה היה בית קשה. אני למדתי, ממש מגיל אפס, שאני יכולה להיות רק טובה ומתוקה. אסור לי אף פעם לעשות בעיות. למדתי איך לרצות את כולם כל הזמן. איך להרגיע את הרוחות.

ואיך לשרוד בלי שום הגנה.

זה מוזר, כי בעצם היכולת שלי להשתמש בגוף היא זו שהצילה אותי הרבה פעמים, אז זה קצת פרדוקס. אולי בגלל זה קוראים לזה מעגל הזנות — זה מה שמאפשר לך לשרוד, וזה גם מה שהורס לך את החיים. בגיל 13 כבר יצאתי מהבית, והתחלתי להתגלגל. נדדתי.

איפה ישנת?

אצל מכרים. כל פעם הייתי מכירה מישהו ומתחבבת עליו כדי לישון אצלו. אגב, במקביל המשכתי ללכת לבית הספר וגם הייתי תלמידה טובה. תמיד למדתי והשתדלתי, כדי שיום אחד הדלתות יהיו פתוחות בפניי. לא ידעתי שזה מה שיקרה לי. זה גם לא קורה בבת אחת, ככה בן לילה. זה לא שיום אחד את עם מישהו והוא משלם לך. זה קורה לאט-לאט. בשביל מקום לישון בו. בשביל ג'ינס. עד שיום אחד את אומרת לעצמך, טוב, בעצם מה ההבדל בין ג'ינס לבין 300 שקל.

את אומרת — היכולת להשתמש בגוף שלי הצילה אותי. איך גילית שזה מה שיכול להציל אותך?

אני חייבת להגיד שיש המון דברים בילדות שלי שאני לא זוכרת בכלל. הם ממש נמחקו לי מהזיכרון. אני לא זוכרת אירועים, אבל אני זוכרת תחושות. כל הזמן הרגשתי חרדה מאוד גדולה, פחד מוות, חוסר

אונים. כל הזמן הרגשתי שאני צריכה לעשות משהו כדי להציל את עצמי, כדי להרגיע — וזה קורה דרך הגוף. בחיוכים. בליטופים. למדתי לתת את עצמי.

מחקרים מצביעים על קשר הדוק בין פגיעות מיניות בילדות לבין זנות.

היו. לא רק בבית. גם בחוץ. זה הלך והסלים. לא ידעתי את זה אז, אבל היום אני יודעת להגיד שבכל פעם שעמדתי מול גבר, גם כילדה, הרגשתי מאוימת, הרגשתי שהחיים שלי והגורל שלי בידיים שלו, ושאני צריכה לרצות אותו, כדי שלא יקרה לי משהו רע. פעלתי באותן דרכים שהכרתי. זה מה שידעתי לעשות.

את אומרת שזה בעצם התחיל כדרך להגן על עצמך. להרגיש בטוחה. אולי אפילו להרגיש שאת קיימת.

כן.

והכסף?

זה לא היה המניע המרכזי.

והיום?

גם היום לא.

מה את חושבת על הלקוחות שלך?

את רובם הגדול אני ממש שונאת. ממש. שונאת אותם בדם. בתוך הוורידים. אני עוד יותר שונאת אותם כשאני צריכה לחייך. אני שונאת את זה שלמרות שאני שונאת אותם, הם בתוך הגוף שלי. יש כמה שהייתי רוצה לשנוא ואני לא יכולה. כי אני איתם לאורך זמן, אני מרגישה שאני קצת יותר קרובה אליהם, אני נקשרת. אנחנו בסך הכל בני אדם.

הם מספרים לך דברים?

כן. בטח.

מה למשל?

הכל. על הפחדים שלהם. על בעיות בעסקים. על הילדים שלהם. על האישה.

איך זה גורם לך להרגיש?

לפעמים אני משועממת. לפעמים אני אומרת בלב — כמה אתה מנותק. איפה אני, איפה אתה והבעיות שלך ושל אשתך או של הילדה שלך. הרי הילדה שלך היתה יכולה להיות אני. אתה מספר לי שהילדה שלך כועסת עליך, בגלל שלא קנית לה טלפון, אבל לי אתה תוריד סטירה אם אני לא אעשה את הדברים כמו שאתה רוצה. עדיין, עם הלוקחות הקבועים זה הרבה יותר נסבל. יש נושאי שיחה משותפים. אני יודעת למה לצפות. עדיין, אני ממש לא רוצה להיות שם. זה משהו שלמדתי — גם אם הבחורה מסכימה, זה לא אומר שהיא רוצה. יש הבדל גדול מאוד בין הסכמה לרצון.

ואת רצית פעם?

לא. היו פעמים שחשבתי שרציתי. כשהיה לי קשה, כשהייתי בתחתית, אז רציתי את זה — לחזור למקום המוכר, לבוא ליד שמחבקת, אפילו שזו יד שקרית. התגעגעתי לתחושה שאני שייכת למישהו גם אם זה רק לשעה. היחסים שלי עם לקוחות יכולים להיות מאוד מורכבים. זו מורכבות שאני לא מאחלת לאף אחד להתמודד איתה.

אף פעם לא שמעתי מישהי מדברת ככה. בכזו כנות. כזה אומץ. אני המומה מתעצמות הנפש שלך.

תודה רבה, אבל אני לא חושבת על עצמי דברים כאלה. אני לא חושבת שיש לי תעצמות נפש, או שאני אמיצה. אם באמת הייתי כזאת, אם היו לי תעצמות נפש, אולי לא הייתי זונה. הייתי הולכת בדרך הישר.

מה זה דרך הישר? את הולכת, כל לילה, לבתים של אנשים שמנהלים חיים נורמטיביים. שהולכים, כביכול, בדרך הישר. הם קונים את הגוף שלך. זו דרך הישר?

לא.

את אומרת — אני בטוחה שהם יקראו את זה. את הרי לא יכולה לומר להם את מה שאת אומרת לי. הם לא יודעים. הם מספרים לעצמם סיפור על בחורה נחמדה שבסך הכל נהנית ממה שהיא עושה.

את הדברים שאני אומרת לך עכשיו אני אומרת אחרי שעשיתי תהליך מאוד ארוך. פעם הייתי ממש מבולבלת. שאלתי את עצמי למה אני ככה. למה אני עושה את זה לעצמי. הרגשתי שאני לא מתאימה. כל הזמן הייתי מסתכלת על אנשים רגילים ואומרת לעצמי — אה, אז ככה אנשים רגילים הולכים. ככה הם מדברים. אחד הדברים שהכי עזרו לי, זה "לא עומדות מנגד" (קהילה המסייעת לנשים במעגל הזנות — א"ש). כשאני קוראת את מה שהאחיות שלי כותבות, וככה אני מתייחסת אליהן, הן אחיות שלי, אז אני מרגישה פחות חייזר. אם היה לילה קשה, אם חזרתי ככה חבולה ופצועה, אני קודם כל פותחת את הפייסבוק, לבדוק אם יש פוסט חדש, של מישהי כמוני שמתפתת במה שעובר עליה, והלב שלי ככה יוצא אליה, ואני מבינה שקשה גם לה.

את עצמך את שופטת בחומרה. איך את מרגישה כשאת קוראת מישהי אחרת מתארת את הדברים הללו? איך את מסתכלת על הנשים האחרות?

אותן אני לא שופטת בכלל.

למה?

אני לא יודעת. אולי כי אני לא יכולה להשוות את עצמי למישהי שהיא טראנסית והיא בזנות, או למישהי שאין לה קורת גג.

את מבינה שהן קורבנות, אבל את לא יכולה להסתכל על עצמך כעל קורבן.

אני כאילו יודעת את זה. אבל בכאילו. נגיד עכשיו, כשאני שומעת את עצמי מהצד, מדברת, אז יש לי איזושהי הבנה שאם העולם היה מקום יותר טוב, ואם לא היו סביבי אנשים רעים בילדות שלי, אז כנראה הייתי במקום אחר. אבל אני לא באמת מאמינה בזה. לא עד הסוף, כי אני מרגישה אשמה על הבחירה הזאת. אני מרגישה בושה כל כך גדולה.

את חושבת שבחרת בזה? שזו בחירה?

את יודעת מתי בפעם הראשונה זה התחיל לחלחל אליי, שאולי זו לא באמת בחירה? כשהתחלתי לקרוא את "לא עומדות מנגד", והבנות שם מעלות כל מיני טיעונים לגבי בחירה והמשמעות של בחירה, נניח, אם היית צריכה לבחור אם למות בתאונה או ממחלה, ובחרת משהו, זה אומר שבחרת למות? לא. זו לא באמת בחירה.

זה קצת דמגוגי, אבל נניח שהיינו הופכות את היוצרות. נניח שהיית גבר עשיר, כפי שאת מתארת את הלקוחות שלך. את רואה את עצמך מזמינה בטלפון בן אדם מתפריט בהתאם למה שבא לך באותו רגע?

לא. אני לא רואה את עצמי עושה את זה. אני לא אעשה דבר כזה. כל הדיבור הזה על בחירה — את יודעת הרי שזה מה שאומרים על נערות ליווי. היא בחרה בזה. גם אנשים שיקראו את הראיון הזה יכתבו בטוקבקים — מה היא מתבכינת, היא הרי בחרה בזה. היא עצלנית. היא מפונקת. יש נשים שעובדות בניקיון, מה הבעיה לעבוד בניקיון.

היית רוצה לענות להם? זו הזדמנות.

אני רוצה לענות להם שכשמישהו נכנס לכם לגוף זה הרבה יותר כואב מלנקות רצפה.

יענו לך "אז שתעזוב. מה מפריע לה לעזוב".

אני כל כך רוצה לעזוב. אני ניסיתי. אני רציתי, אני רוצה, אני ארצה — אבל אני פשוט לא מצליחה. זה עצוב אבל אין לי כישורים אפילו להיות מנקה. בארבע שעות בקושי סיימתי חדר אחד. פעם אחת הבעל חזר הביתה באמצע היום. הוא דפק על הדלת. קפאתי במקום. הוא צעק תפתחי, תפתחי. כל כך נבהלתי, שפשוט פתחתי את הדלת ורצתי החוצה. אפילו לא לקחתי את הכסף. עבדתי בעבודות רגילות, אבל כל הזמן הרגשתי לא טובה. לא מתאימה. שכל מילה שיוצאת לי מהפה תסגיר אותי, וכולם יידעו מי אני ומה אני. הייתי חוזרת הביתה כל יום כאילו חזרתי ממלחמה — כולי עייפה ומותשת, לא מהעבודה, אלא מהמאמץ להתנהג רגיל. נלחמתי ונלחמתי, אבל הכוחות שלי נגמרו, והחובות הצטברו. אני לא יודעת להסביר את זה, אבל איכשהו, בכל פעם שניסיתי לצאת, והייתי בנקודת שפל — היתה מגיעה הודעה מלקוח. בדיוק ברגע המשבר — ואני, למרות שכל כך לא רציתי לעשות את זה, הייתי אומרת לעצמי טוב נו, 2,000 שקל, אני אוכל לשלם את החשבונות. אני לא צריכה להתאמץ בשביל לעשות את זה. אני הרי יודעת לעשות את זה. אני כזאת.

מה זאת אומרת "אני כזאת".

אני זונה. כל עבודה אחרת שניסיתי, זה פשוט לא הצליח. זה לא היה המקום שלי.

את אומרת שאת מרגישה שהזנות היא המקום שלך? שאין לך מקום אחר בחיים?

כן. בכל פעם שחזרתי לזנות — כמה שזה נשמע רע, כמה שזה נשמע הזוי, הרגשתי שאני חוזרת הביתה. זה כמובן לא לחזור לבית טוב. זה בית רע, מתעלל, חולה — אבל זה הבית. אני יודעת איפה כל דבר נמצא, ואני יודעת איך להתנהג, ואני מכירה את השפה.

זה נקרא היקשרות טראומטית. אנחנו יכולים להיקשר, ובעוצמה, באמצעות טראומה, לא רק באמצעות יחס מיטיב.

כן, ולכן אני מבטיחה לך, במיליון אחוז, שאין אישה אחת בזנות שלא ניסתה לצאת. אין דבר כזה. אבל לפחות ממה שאני ראיתי — בכל פעם שאישה בזנות מנסה לצאת, היא חוזרת, והיא חוזרת פי שניים. היא מבינה שאף אחד לא מחכה לה בחוץ. שהיא זרה.

אישה שמטפלת בנשים בזנות אמרה לי פעם "זנות זו התמכרות".

אני מבינה למה היא מתכוונת.

אני לא בטוחה שהבנתי למה היא התכוונה. תוכלי להסביר לי?

זה דומה, נניח, לאנשים שחותכים את עצמם. מי שחותך את עצמו, פעם אחרי פעם, פוגע בעצמו. אבל יש משהו כל כך ממכר בלהרגיש את הכאב, את הדם. זו תחושה שאני אחראי על החיים שלי, לא אף אחד אחר. הלב פועם. האדרנלין. תחושת חיות. זנות זו גם התמכרות לכסף, כי במצב של היום איפה יש

סכומים כאלה. שלא לדבר על זה שכל ערב יש סמים ואלכוהול — הגוף מתמכר גם לזה. זו גם בריחה מהבדידות. כי הנה, בכל זאת את עם מישהו. כשלוקחים מהאישה בזנות את כל זה, גם אם היא מבינה ויודעת שזה הדבר הנכון, היא הולכת לאיבוד. היא לא יודעת מה לעשות עם עצמה. תסתכלי עליי רגע. איך אני נראית? מה את רואה?

אישה יפה.

אני לא חושבת שאני נראית יפה. אני חושבת שככה נראית בושה. ככה נראית אולי שנאה עצמית.

אני לא חושבת שאת זו שצריכה להתבייש.

יש שלב בחיים שאנחנו לא יכולים יותר להגיד "עשו לי". אנחנו צריכים לקחת אחריות על החיים שלנו. כשאני אומרת זה לא אני, זה העולם, אני מסירה מעצמי את האחריות, ואני צריכה לקחת אחריות. אולי יותר קל לי ככה, כי להרגיש קורבן זה קשה.

כן. אולי את מרגישה יותר בשליטה.

יכול להיות. איזו באסה זה להיות קורבן. זה הכי הרבה חוסר אונים. אולי כשאני אומרת לעצמי שזו היתה בחירה, אני מרגישה טוב יותר, כי אם הייתי רק קורבן, והכל קרה לי, אז מי מבטיח לי שזה לא יקרה שוב? ככה יש יותר מקום לאופטימיות, כי אם זה בשליטה שלי, אני יכולה לשלוט גם במה שיקרה לי, שיקרה לילד שלי. מה, את חושבת שאני לא צריכה להרגיש רע? שאין שום מקום לאחריות אישית במה שקרה לי?

אני חושבת שאי-אפשר לשפוט ילדה בת 13 שנאלצת לשרוד לבדה בעולם. אף אחד לא הושיט יד. הרי אפילו אם היתה מורה אחת בבית הספר שהיתה שמה לב, שואלת, מנסה לעזור — אולי זה היה אחרת.

כן. זה באמת עצוב.

* * *

אני לא מצליחה להפסיק לחשוב עלייך מסתובבת בלילה, עם הנהג, בלי לדעת לאן אתם נוסעים.

כן. זה ממש מפחיד. כאילו, הכל יכול לקרות.

מי שומר על הילד שלך בינתיים?

בייביסיטר נפלאה, שהוא מאוד קשור אליה והיא באמת אוהבת אותו. אני מגיעה הביתה רק לפנות בוקר, ואז אני ככה מנסה להתאפס על עצמי. לחזור להיות אמא. גם זה טקס שלם.

מה הוא כולל?

להתקלח במים רותחים ששורפים את העור. לקרצף חזק חזק עם פילינג. לשים שמן גוף, דאודורנט, קרם. את כל הדיוטי פרי אני מורחת על עצמי. אני לובשת את הבגדים של האמא — פיג'מה מזו נעימה, בדרך כלל ורודה. אני מסיימת להכין את מה שהילד צריך למחר לגן, נופלת למיטה לכמה שעות, וקמה איתו. אני מארגנת אותו לגן. אני מקפידה שיהיה לו בוקר נעים. שיאכל ארוחת בוקר. ילבש בגדים יפים ונקיים. חשוב לי שיהיה לו טוב, שיגיע ככה לגן שמח, מסודר.

כל מה שלא היה לך, יהיה לילד שלך.

נכון. אחרי שאני לוקחת אותו לגן אני חוזרת הביתה והולכת לישון. אחר הצהריים אני אוספת אותו ואנחנו עושים דברים של ילדים. לפעמים אנחנו הולכים לגן השעשועים. לפעמים אנחנו הולכים הביתה וקוראים ספרים, או לומדים מיומנויות חדשות — פאזלים, גזירה, הדבקה. אני רוצה שיהיו לו חיים רגילים. בשבת אני לוקחת אותו לטיולים, לפארק, לפינות חי, לקטיף. אני תמיד רוצה להעשיר אותו.

יש לך חברות?

לא. לא היו לי אף פעם. גם לא בבית הספר. אני לא אוהבת להשתמש במילה רעות, כי הן לא היו רעות, אבל הבנות לא היו חברותיות כלפיי. אני גם לא ידעתי להתקרב אליהן. גם אם ילדה אחרת היתה פתאום נחמדה אליי, לא ידעתי מה לעשות. לפלרטט איתה בגיל 10? אני מניחה שהן נרתעו ממני, כי את יודעת, התנהגות מינית זה לא רק סקס, וזה גם לא מתג שמכבים ומדליקים, זה פשוט נמצא כל הזמן. אני מתארת לעצמי שבחורה שמושכת תשומת לב של גברים, שיודעת לעשות את זה כמוני, יכולה לעורר סלידה אצל נשים אחרות.

זה מה שאת חושבת על עצמך? שאת מעוררת סלידה אצל נשים אחרות? למה?

אולי גם אני הייתי סולדת ממני אם הייתי בצד שלהן והייתי רואה בחורה שכל הזמן משתמשת במיניות שלה. גם בשביל שטויות. בשביל להשיג כוס מים. זה לא עושה חשק להתקרב. להגיד לה — היי, בואי נלמד יחד אחרי הצהריים. אני מבינה שיש בי משהו שגורם אולי לנשים אחרות להרגיש לא בנוח. זה בסדר. זה טבעי.

מה לגבי הנשים של הלקוחות שלך? מה את חושבת עליהן?

שהן שונאות אותי.

לדעתך הן יודעות?

אני מאמינה שכן. אולי הן לא יודעות שבשעה הזאת והזאת, כשהבעל אמר שהוא מתעכב בישיבה הוא בעצם איתי, אבל אני בטוחה שהן יודעות. הם גם מתכתבים איתי בטלפון, זה ממש לא בעיה לגלות.

תחשבי שהרבה פעמים אנחנו נפגשים אצלו בבית — האישה יצאה להצגה, או שהיא לומדת בערב, ואני במיטה שלהם. אני קצת עצובה בשבילן. אני במיטה שלה, עם מצעים שהיא זו שהחליפה קרוב לוודאי — זה כל כך אכזרי, מבחינת הבעל, להכניס אותי לשם. הרבה פעמים יש תמונות שלהם בחדר — מהחתונה, או מטיוול, ואני רואה אותה מחייכת בתמונה, וזה עצוב לי, כי כאילו יש שם פצצה מתקתקת.

יש מפלצת.

כן. יש לה מפלצת בבית. אני עוד שעה לא אהיה פה, אבל היא איתו כל החיים.

מה עמדתך לגבי תפקידה של המדינה אל מול הזנות? מה צריך להיות המודל? חקיקה?

אני חושבת שהמדינה צריכה לחנך. אני חושבת שצריך להכניס לתוכנית הלימודים בבתי הספר שיעור על סחר בבני אדם, שזה כולל גם זנות. צריך ללמד ילדים, כבר מגיל צעיר, על העוולות האלה. הם צריכים להבין שיש את זה בעולם, ושהם, בתור אנשים מבוגרים שרוצים להיות חלק מהחברה, לא צריכים לקחת בזה חלק. אני מדמיינת שיהיו שלטי חוצות כאלה ענקיים — תחשוב לפני שאתה קונה אישה — שמישהו שעומד ברמזור יסתכל על השלט הזה, במקום לשחק בטלפון שלו.

התלבטת רבות אם לדבר. אם להסתכן ולהיחשף. מה הכי חשוב לך לומר?

אם יש אישה שהמצב הכלכלי שלה קשה, והיא חושבת אולי לנסות, אולי היא אומרת לעצמה — טוב, אני אעשה את זה רק פעם אחת, אני אפתור את המצוקה שיש לי כרגע, ונשכח מזה, היא צריכה לדעת שזה לא עובד ככה. זנות זה one way ticket. אם תקרא את זה אישה שחושבת שזה כדאי — לא, לא, ולא.

את שמחה לפעמים?

כן. אני שמחה כשאני מעניקה לילד שלי משהו ששימח אותו. אני שמחה כשיש לי מחשבות אופטימיות על העתיד. על דברים שאני מאחלת לעצמי ולילד שלי. יש ימים יפים לפעמים. אני יכולה ליהנות מלשבת על ספסל בשמש, כמו עכשיו. יש הרבה רגעים בחיים שאני אומרת לעצמי — יש גם טוב.

לחצו על הפעמון לעדכונים בנושא:

זנות